

„To musela být velmi bláhová mladá dáma, když si nechala ujít takovou příležitost,“ poznamenala Henrietta vesele.

Marina se na svou přítelkyni nevěřicně zadívala. Henrietta byla nenapravitelná koketa.

Občas si přála, aby byla více jako ona, aby se před mladými muži tolik nestyděla.

Letmo se na sira Petera podívala. Byl velmi pohledný, ale na její vkus poněkud odtažitý.

„Doufám, že jste našel někoho, kdo vám zlomené srdce zahojil,“ zasmála se Henrietta rošťácky.

Sir Peter zrudl a sklopil pohled.

„Ach ne, přivedla jsem vás do rozpaků?“

„Ztichni, Henny,“ vložil se do hovoru Albert, který byl rád, že už na něj není upřená pozornost. „Petere, příteli, musíš mou sestru omluvit. Je nevyléčitelně romantická a pokaždé se mě snaží dát dohromady se svými přítelkyněmi.“

U všech všudy! Doufám, že si nemyslí, že jsem do něj zamilovaná, vyděsila se Marina. Najednou se ptala sama sebe, co na něm viděla.

„Problém se ženami je ten,“ uvažoval Albert a vzal si ještě jednu sušenku, „že nechápou, co je v životě opravdu důležité. Myslím, že jsem ti ještě nevyprávěl o těch šprýmech, které se nám podařilo s Heinrichem vymyslet na honu u Mastersonů, vid', Henny?“

Henrietta zvedla oči v sloup a její bratr začal vykládat dlouhou a nudnou příhodu, v níž vystupovali honicí psi, lišky a chybějící třmen.

S obavami se podívala na Marinu, která se pod přívalem slov jakoby stáhla do sebe. Věděla, že její přítelkyně na tom po nedávných hrozných událostech stále ještě není moc dobře a že to poslední, co by chtěla poslouchat, jsou Albertovy lovecké historky.

„Omluvte nás, sire Petere,“ vmísila se Henrietta a popadla Marinu za ruku. „Má přítelkyně se se mnou přišla rozloučit, protože odjíždí do Francie. Musíme si toho hodně říci.“

„Samozřejmě,“ odvětil sir Peter, kterého Albertovo chování zjevně také otrávil. „Mám ostatně odpoledne schůzku v Holbornu, musím se vydat na cestu.“

Albert se zarazil v prostředku věty a rychle se vzpamatoval.

„Jistě,“ vyhrkl. V tu chvíli si zjevně uvědomil, že celou společnost nudil. „Vyprovodím tě, příteli.“

Sir Peter se otočil k Henriettě a Marině a uklonil se jim.

„Na shledanou a šťastnou cestu,“ řekl Marině a upřeně si ji prohlížel.

„Děkuji vám,“ vydechla. Nedokázala mu pohlédnout do očí.

Albert a sir Peter vyšli ven, a jakmile za nimi zaklaply dveře, Henrietta se na svou přítelkyni dlouze zadívala.

„Nu, udělala jsi dojem.“

„Prosím?“

„Na sira Petera. Copak sis nevšimla, jak si tě prohlížel?“

Marina ztrápeně zavrtěla hlavou. Myslela jen na to, jak Albert neurvale přerušil jejich posledních několik chvil s nejlepší přítelkyní.

„Ty jsi ale naivní, Marino. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby to nebylo naposledy, kdy se s tímhle pohledným gentlemanem potkáváš.“

„Ale jak by se to mohlo stát, Henrietto? Mám jet do Francie na bůhvíjak dlouho. A ať si tvůj bratr říká, co chce, nedokážu jen tak zapomenout na skutečnost, že mne papá u sebe nechce a že je mamá mrtvá.“